

Ол. Громів.

„ЛІРИКА“ БУДНІВ.

Розділ перший.

(Уривок з оповідання)

Клавдія Петровна була дочкою купця другої гільдії—Пінхуса Мендель-Ісосхоровича Розенбейма.

Петровною вона стала тоді, коли її матері обридло мужа свого кликати Піньюю, бо на людях здавалося їй це не ввічливим, а „Пінхус“—звучало якось не музично, і закінчення „хус“ різало своїм свистом надто вже великі музичні здібності великосвітської купчихи.

Пінхусу Мендель-Ісосхоровичу, людині високих комерційних зльотів, власно не було ніякого діла до свого ім'я, але інколи й він навіть дивувався винаходам своєї дружини.

Коли та знайомила його з головою губерніяльного земства, Пінхус Мендель-Ісосхорович відчув, як з усіх пор його купцевого тіла виступили крапинки поту і тьохнуло серце...

— Це мій муж—Петро Сидорович...

— Дуже приємно, дуже приємно—промовив голова губерніяльного земства.

ТУРИСТИ В АЛЬПАХ.

Його трішки затошнило, коли він торкнувся спітнілої, рихлої руки Пінхуса... пробачте,—Петра Сидоровича.

Таким чином Розенбейм подвоївся:—на зборах благочестивих євреїв маленького губерніяльного міста він був Пінхусом, а на раутах у голови губерніяльного земства—Петром Сидоровичом.

От ніхто, правда, не знає, і не говорив, як кликала купчиха Розенбейм голову губерніяльного земства, коли доля заносила її на двохспальне ліжко до нього, але... коли в щасливих Розенбеймів народилася донька Клава, дружина присяжного повіреного іронічно шепотіла на вухо сусідці.

— Ну чисто тобі голова

мамаші будь що будь, зробити мужа свого, великого комерсанта, обов'язково поетом або музикою.

Клава, звичайно, дала обіцянку своїй мамаші, зробити все для того, щоб прославити, і до того славний, рід Розенбеймів і вписати його золотими літерами в історію розвитку людства.

На протязі 6-ти років свого заміжнього життя, вона придбала красивого, з тупим плескуватим лобиком, сина Арнольда, якому завивала біляві локони і пудрила.

Разом з цим закохалася вона у біленького пушистого шпіца Арго з рожевою стрічкою, замість ремінного нашійника, і напарфумованою ворсою.

Щоранку виходила вона на прогульку, вела в одній руці розціцькованого Арнольда, а в другій, на срібному ланцюжкові шпіца Арго.

Вона не йшла, а пливла і радіусом на 10 метрів збивали з ніг, ловившого гав, пішохода пахощі в'ялої конвалії і, кожного ранку, їй наздогін з уст двох молочниць несло стереотипне—„ну й навоюяла сволоч!“.

Але, за щастям завжди приходить нещастя і муж її став банкрутом. Половина шовкових ганчірок, частина брильянтів і на три чверті меблів йде „з молотка“ і, через якийсь там час мі-

Туристи, підіймаючись на верхівлю ри, прив'язують себе вервочкою одні до одного.

Небезпечний спуск по верховці.

Та мало чого злі язики не наплешуть, заздрісно мабуть їм, що Розенбейма приймають за свою людину в члена „Союзу Руського Народу“ голови земської управи.

Чудовий краєвид відкривається з верхівлі гори Штафельберг.

Таким чином Розенбейм подвоївся:—на зборах благочестивих євреїв маленького губерніяльного міста він був Пінхусом, а на раутах у голови губерніяльного земства—Петром Сидоровичом.

От ніхто, правда, не знає, і не говорив, як кликала купчиха Розенбейм голову губерніяльного земства, коли доля заносила її на двохспальне ліжко до нього, але... коли в щасливих Розенбеймів народилася донька Клава, дружина присяжного повіреного іронічно шепотіла на вухо сусідці.

— Ну чисто тобі голова нашого земства, як дві краплини води...

(Запевняю вас, любий друже, що коли-б ви з'їхали з глузду і офірували на витрати земського союзу 10.000 карбованців чистоганом, то й вас прийняли-б у таку високоповажну кумпанію).

Але так, або інакше, Клава росла, переросла падіння і новий під'йом свого „папочки“ і дожила до наших днів, розквітшим бутонном, пахучим, як в'яла конвалія (одеколон), з кармінними губами (помада) і глибокими, наче з безодень горівшими, карими очима (пробка).

Виросла вона нарешті у Клавдію Петровну—дружину великого комерсанта. Коли Клавдія Петровна, мала одружитися то одержала наказа від своєї любові

шнуром, замість ремінного нашийника, і лапарфумованою ворсою.

Щоранку виходила вона на прогульку, вела в одній руці розцяцькованого Арнольда, а в другій, на срібному ланцюжковій шпіді Арго.

Вона не йшла, а пливла і радіусом на 10 метрів збивали з ніг, ловившого гав, пішохода пахощі в'ялої конвалії і, кожного ранку, їй наздогін з уст двох молочниць неслося стереотипне— „ну й навоняла сволочі!“.

Але, за щастям завжди приходить нещастя і муж її став банкрутом. Половина шовкових ганчірок, частина брильянтів і на три чверті меблів йде „з молотка“ і, через якихось там пару місяців великий комерсант стає керуючим справами однієї вельмишановної радянської установи, одержує регулярно 15-й розряд і 50% нагрузки і аванси...

Розділ другий.

З Клавдією Петровною довелося мені познайомитися на 3-й день, після того, як я зайняв по ордеру Комунгосп житлоплощу на 3 кв. сажні і розташувався на ній так, наче тут народився і виріс.

Обслідувавши всі надбудови до моєї житлоплощової бази, довідавшись від повногрудої покоївки, що моя сусіда „знаменита бариня“, я на дибках доліз до своєї кімнати, замкнувши на ключ, ліг на ліжко і почав читати, недочитану вчора браком житлоплощі, газету.

В коридорі було тихо, на кухні шумів примус і цокання срібними ложками повногруда покоївка.

Раптом хлопнули двері, почувся дитячий плач і розгніваний голос.

— Ах ти халепа, папа писав, писав, а ти залив атраментом як тобі не соромно?!

Дитина заревла голосніше, до неї приєдналося собаче гавкання і я, загубивши будь-яку надію прочитати газету, став прислухатися до того, що коїлося за дверима.

— Не можна чіпати того, що писав папа—продовжувати свою мораль жіночий голос,—бо він тобі сьогодні візьме і купить шоколаду...

Підіймаються на верхівлю гори „Занна Карзенен“.

— Хочу шоколаду!—заорав на все помешкання дитячий
 плач.
 — Гав-гав-гав—залилася собака...
 — Перестань плакати!—кричала жінка...
 — Бариня, какао поспіло!—гукала з кухні покоївка.
 Я глянув на Комунгоспівський ордер, який давав мені
 право жити на трьохквдратовій житлоплощі, але про права
 на втихомирення сусідів, щоб мати можливість працювати при
 абсолютній тиші,—там нічого не було сказано.
 — Замовч мені,—кричав жіночий голос.—Шоколаду все
 одно тобі папа не купить, а прийде і примусить написати те,

що позаливав атраментом...

— Я не вмію писати!—захльобувалася від плачу дитина.

— А шоколад ти вмієш їсти?...

— Хочу шоколаду, хочу, хочу, хочу...

Здається, дитина впала на долівку і почала підкидати
 ніжками...

— Встань мені зразу, не валяйся, он дивись з тебе Арго
 сміється!...

В коридорі щось стукнуло, жінка перелякано скрикнула
 і через кілька секунд почув я, як вона почала шльопати
 дитину.

— Що ти наробив, га? Ти бачиш, бачиш, залив мамі
 капота атраментом. Вилив усе, а тепер пані писати нічим буде..
 На тобі, на!...

Шльоп, шльоп, шльоп—билосся в двері моєї кімнати...

— Невже тут—думав я—крім „знаменитої барині“ живе ще
 й робкор?

Хотілося вийти за двері і глянути, що там коїться.

Я рішуче встав з ліжка, одломив кусок шоколаду, повернув
 ключ і вийшов у коридор з наміром офірувати його несвідомому
 громадянину, або вірніше, дати йому за мовчанку хабаря.

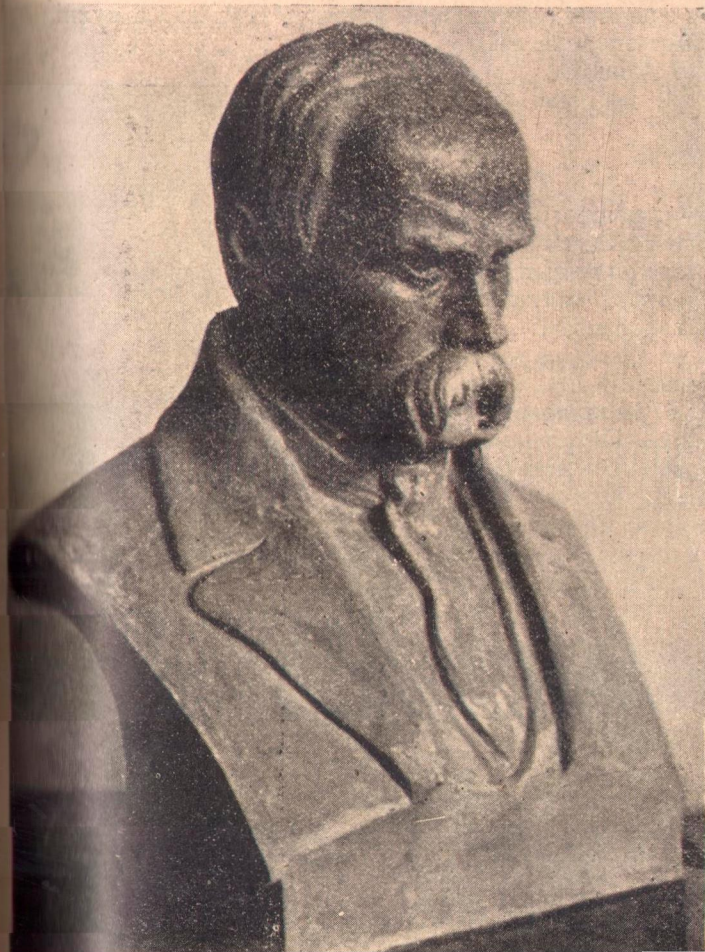
Пам'ятники Т. Г. Шевченкові на цукроварнях України

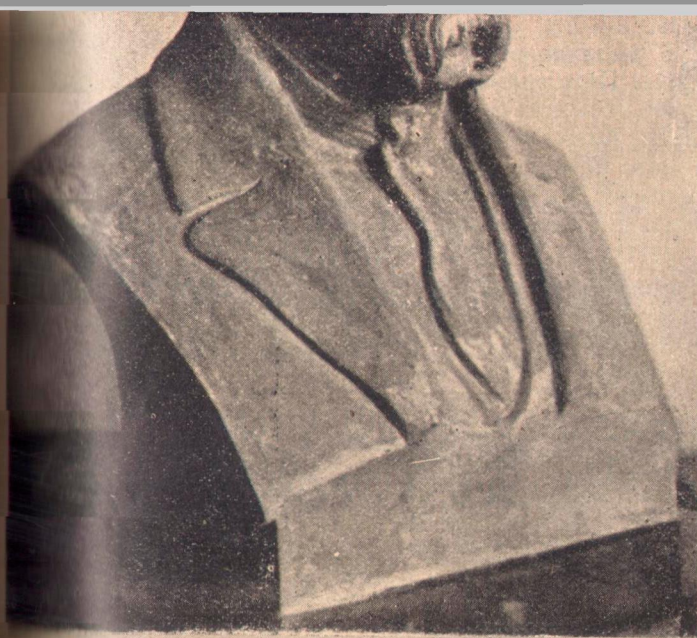
Зараз, як ніколи, будується дуже багато скрізь по селах та містах різних
 пам'ятників. На жаль, більшість цих пам'ятників з художнього боку невисокої вар-
 тості (досить пригадати хоч би пам'ятника, що зараз стоїть на могилі Шевченка).
 Причини тому головним чином в тім, що до справи будування цих пам'ятників не
 було притягнено добре кваліфікованих художників. Останніми часами помітно оздо-
 ровлення цієї справи. Зараз уже можна назвати цілу низку нових монументів, що
 відповідають усім вимогам мистецтва. Цієї весни Укрцукр (Київ) узяв на себе
 ініціативу побудувати біля своїх цукроварень пам'ятники Т. Шевченкові на гроші,
 зібрані серед селян та робітників. Погруддя пам'ятників було замовлено київському
 українському скульпторові Сергію Жуку.

Самі пам'ятники ставитися за селом на полі, при чім відразу навколо пам'я-
 тника починають насаджувати парк. Поки що такі пам'ятники Шевченкові відкрито
 на трьох цукроварнях.

Вітаючи ініціативу Укрцукру, будемо сподіватися, що ці заходи на Україні не
 будуть випадковими.

М. Павленко.

пам'ятників. Га жаль, більшість цих пам'ятників з художнього боку повністю мертвоти (досить пригадати хоч би пам'ятника, що зараз стоїть на могилі Шевченка). Причини тому головним чином в тім, що до справи будування цих пам'ятників не було притягнено добре кваліфікованих художників. Останніми часами помітно оздоровлення цієї справи. Зараз уже можна назвати цілу низку нових монументів, що відповідають усім вимогам мистецтва. Цієї весни Укрцукр (Київ) узяв на себе ініціативу побудувати біля своїх цукроварень пам'ятники Т. Шевченкові на гроші, зібрані серед селян та робітників. Погруддя пам'ятників було замовлено київському українському скульпторові Сергію Жуку.

Самі пам'ятники ставиться за селом на полі, при чім відразу навколо пам'ятника починають насаджувати парк. Поки що такі пам'ятники Шевченкові одкрито на трьох цукроварнях.

Вітаючи ініціативу Укрцукру, будемо сподіватися, що ці заходи на Вкраїні не будуть випадкові.

М. Павленко.

Відкриття пам'ятника Шевченкові біля Березинської цукроварні на Уманщині.

Кемад-Паша,—Президент Турецької Республіки на життя якого нещодавно був замах.

Моя присутність за межами
належної мені життєвої од-

— А де ви працюєте?...

В мої плани зовсім не входило розписувати всі прекрасні риси моєї роботи, а особливо тої установи, де я працюю і я лише сухо одмовив:

— Я ще... власне, посади ніякої не маю, бо оце приїхав тільки до Харкова... Але, пробачте, й ви мене — мені цікаво познайомитися з моєю сучасністю...

Дамочка кокетливо примружила свої оченята і промовивши — „Клавдію Петровну Аронсон“ — торкнулася моєї руки кінчиками гострих, наманікюрних нігтів...

— Дуже приємно — промовив я, і на цьому наша розмова з Клавдією Петровною Аронсон закінчилася.

Може б вона власне ще й не закінчилася, але в цей час над дверима заверещав надтріснутим дзвоном електричний дзвоник, покоївка з кухні кинулася до дверей, все заметушилося. Йшов сам господар і володар Аронсон.

Я непомітно зник за дверима своєї кімнати.

Розділ третій.

Одного прекрасного соняшного і так далі дня, я одержав належний мені гонорар, походив по крамницях Церобкоопу і нагрузився пакунками різних калібрів і форматів.

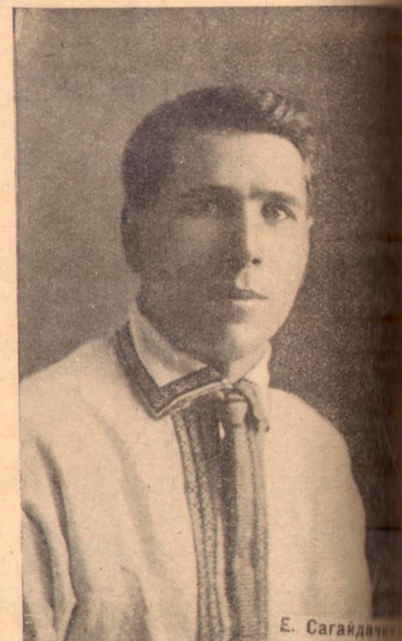
Повертався до дому я з підвищеним настроєм.

В коридорі я випадково зустрівся з Клавдією Петровною і чужим мужчиною. Увічливо (як і завжди) вклонився Клавдії Петровні, одімкнув свою кімнату, і з полегшенням зітхнув, коли пакунки і пакуночки опинилися на ліжкові.

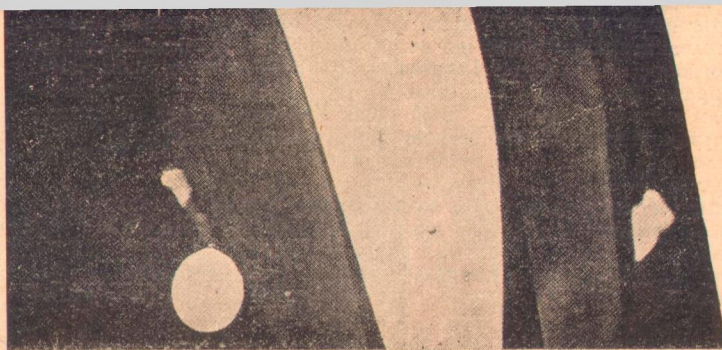
Я хотів уже приміряти сорочку і панчохи, прилаштував спеціально для цього дзеркало, коли почув стук у двері.

— Увійдіть...

В двері проснулася голівка Клавдії Петровни, і разом з нею в кімнаті запахло в'ялою конвалією.

Е. П. Сагайдачний. До 20-річного віку працював в українському театрі.

Кемадь-Паша,—Президент Турецької Республіки на життя якого нещодавно був замах.

Моя присутність за межами належної мені житлоплощі одразу справила своє вражіння.

Громадянин, років приблизно шости, з тупим плескуватим лобиком і заплаканими очима, раптом замовк. На мене кокетливо і, одночасно, здивовано, глянула дама з карміновими губами і глибокими блискучими карими очима, у ніс ударили пахощі в'ялої конвалії і стало зовсім тихо.

— Д р а с т у й т е, — вічливо вклонився я дамі.

Вона мовчки відповіла.

— Тут здається ваш синок прохав шоколаду, так будь ласка, ось у мене є.

— Дама почервоніла, послонула мене карим зором, глянула чомусь на моє підборіддя, потім на шоколад.

— Ах, дякую, вибачте, але мій Арнольд, крім „мінйону“ іншого шоколаду не їсть.

— Господи,—подумав я, глянувши на того Арнольда—таке мале, а вже на шоколаді як розуміється. От де розумна дитина...

— А з ким, пробачте мене, — запитала кокетливо дама, — маю честь?...

Я назвав себе.

вищеним настроєм.

В коридорі я випадково зустрівся з Клавдією Петровою і чужим мужчиною. Увічливо (як і завжди) вклонився Клавдії Петровні, одімкнув свою кімнату, і з полегшенням зітхнув, коли пакунки і пакуночки опинилися на ліжкові.

Я хотів уже приміряти сорочку і панчохи, прилаштував спеціально для цього дзеркало, коли почув стук у двері.

— Увійдіть...

В двері проснулася голівка Клавдії Петровни, і разом з нею в кімнаті запахлов'ялою конвалією.

Е. П. Сагайдачний. До 20-річного віку працював у українському театрі.

Літак „Харківський житлокооператив“. В середині червня на іподромі відбулась урочиста передача Аеронавігаційного агітсамольота, збудованого радянським аерозаводом на кошти Харківських житлокоопів. Цими днями літак працює в агітпольот по Україні (на знімку—момент передачі).

— Пробачте, товаришу, чи не можете ви мені позичити до завтра п'яти карбованців. Мій муж одержує завтра аванс і вам обов'язково о четвертій годині їх поверну.

В мене лишалося десять карбованців.

Наді мною тяжив борг у шість карбованців.

Десять мінус шість—чотири.

До получки—рівно чотири дні, без сьогоднішнього.

Щодня виходить по карбованцю...

Зробивши за кілька секунд таку математичну викладку я, маючи на меті, що коли раптом завтра муж Клавдії Петровни не одержить авансу, то мені знову доведеться залазити у борги,— вичапно відповів:

Вибачте, але я вам ніяк не можу позичити, навіть і карбованця, бо до мене сьогодні прийшло два товариша (брехня) без єдиної копійки і я вже пообіцяв...

— Ах який жаль—промовила Клавдія Петровна...—і з цими словами вона зайшла в кімнату і причинила ще за собою двері...

— Це ви купили... ви отримали аванса?

— Це я купив, але аванса я не отримав і взагалі ніколи їх не вживаю...

— Ах, який прекрасний галстук—воркувала Клавдія Петровна безцеремонно примостившись на ліжку.—

Треба буде обов'язково показати мужові, щоб він купив собі такий, ах, а чарохи які чудові, скажіть, у вас це ви крамля купували.

— Назвав прамницю Це-рковкопа на вулиці Розі.

мужові, щоб він купив собі однакову сорочку, ботинки і навіть шнурки до ботинок, бо зовсім не мав на меті бути живим прейс-курантом для мужа Клавдії Петровни.

— Скажіть, ви сьогодні утримання одержали?...

Хлорний загін на відпочинку.

— Ні, гоно-
рар!.. — грубо
одрубав я.

— Ах, невже
ви гонорар
одержуєте, а
за що?

— Пишу й
одержую...

— Що ж ви
пишите?

— Оповідан-
ня, вірші, статті,

...дія Петровна безцеремонно примостившись
...ліжкові. —
...треба буде обо-
...яково показати
...мужові, щоб
...купив собі
...такий, ах, а
...нохи які чу-
...ні, скажіть, у
...це ви крам-
...купували.
...І назвав
...рамницю Це-
...коопу на
...дані Розі.

В поході.

Труять ховрахів.

А скільки коштує це все, продовжувала допитуватись
Клавдія Петровна.

І назвав суму і, в думках, послав під три чорти її й її
суму, про якого вона згадувала кожного разу, коли мацала
свою річ і обов'язково приказувала, що треба показати

Хлорний загін на
відпочинку.

— Ні, гоно-
рар!.. — грубо
одрубав я.

— Ах, невже
ви гонорар
одержуєте, а
за що?

— Пишу й
одержую...

— Шож ви
пишите?

— Оповідан-
ня, вірші, статті,
і взагалі все...

— Як, хіба
за це платять?...

— Звичайно
платять...

— А за стат-
ті до стін газети
теж платять...

— Звичайно
платять — авто-
ритетно відповів
я, придушивши
злість, бо це
почало мене ба-
вити.

А не знаєте,
як?...

Як же — знаю.

— За стат-
тю — серйозно
продовжував
я — платять від
20 до 25 кар-
бованців, а за
вірш по карбо-
ванцю за рядка.

Харківський Окраерошем на
початку літа організував з чер-
воноармійців 23 дивізії хлорний
загін для боротьби з сільсько-
господарськими шкідниками.
Свою роботу загін провадив в
Харківській окрузі, наслідком
чого хлором було очищено 2600
десятин землі і отруєно понад
18000 ховрахів.

Під час перебування на селі
хлорний загін переводив також
агітаційну роботу.

Так, червоноармійці влашту-
вали для селян де-кілька лекцій та
розмов про сільсько-господар-
ських шкідників, боротьбу з ни-
ми та завдання Аероходу в цій
галузі.

— І багато ви на цьому заробляєте? — допитувалася Клав-
дія Петровна.

— Як коли. — Ухилився я від прямої відповіді...

— Як це, як коли?..

— Як коли, більше, а як коли й менше!

— А скільки?..

— 3.000 карбованців на місяць!—випалив я, знову загубивши спокійний тон.

— Ви-ж здається партійний?..

— Так.

— Так хіба партійним можна по 3.000 карбованців заробляти?

— Звичайно можна!..

— А я й не знала. І оце все ви заробляєте, за те що пишете...

— Ні, крім того, я ще щомісяця одержую сімсот карбованців утримання.

— Так ви мабуть дуже відповідальний робітник?

— Дуже, дуже відповідальний,—прохрипів я...

Ще мить і зі мною мав статися випадок буйного божевілля. Мені хотілося сипати такими цифрами заробітків, щоб у неї аж дух поперек горла став, але вона встала і похаливо вийшла з кімнати.

— Фу-у—зітхнув я і в одночас, чомусь, усміхнувся.

Розділ четвертий.

Коли я повечеряв і думав іти до кіно, не постукавши в кімнату зайшла Клавдія Петровна з папірцем у руках.

— Дозвольте вас потурбувати!..

— Будь ласка.

— Ось тут, мій муж написав вірша до стінгазети, так прочитайте будь ласка, чи він гарний... Знаєте, коли він був закоханий у мене, так писав такі чудові листи, в них було стільки поезії й кохання!..

— А вірші він писав раніш?..

— А як же. В мене є альбом, де він присвятив мені два вірші, а це ось написав вже революційний. Ах, як би я хотіла, щоб мій був поетом, ви уявіть собі, яке це щастя...

— Уявляю—перебив я—а дайте мені його вірш...

Як тільки вірш опинився в моїх руках, я прокляв день і час, коли злигався з Комуністичною партією...

Клавдія Петровна зхилилася над столом так, що своїм обличчям торкалася мого.

В ніс ударило пахощами в'ялої конвалії.

Я раптом випрямився.

Клавдія Петровна не чекала цього і з переляку наважилася на мої груди. Щоб не впасти, мені довелося податися вперед і обняти її, як точку опори. Здалося, що вона притиснулася до мене.

— Ах, вибачте мене...

— Нічого, нічого...—відповіла—ось вірш мій вірш вашого мужа. Раджу надіслати в Москву до журналу „Огонек“. Бо для цієї газети це дуже велика честь..

— Дякую...

Клавдія Петровна спорхнула з кімнати, а я поодчиняв вікна, бо задихався в духмяних пахощах в'ялої конвалії...

Я радів, я сміявся сам до себе.

Мені було приємно, що я так скрикнув, що настирливу жінку.

Ну, а тепер до кіно...

Коли проходив я повз кімнати Клавдії Петровни, то почув як вона говорила своєму чоловікові:

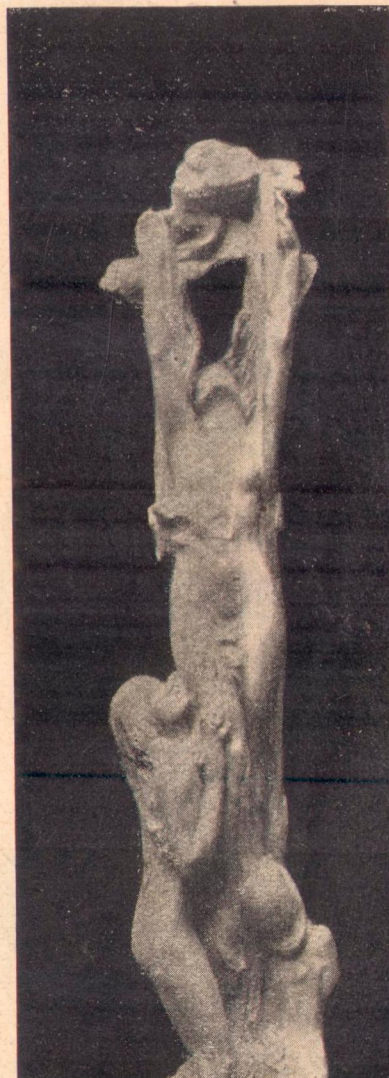
— Він такий милий,—цеб-то я—перше все похвалив, а потім сказав, що за такі вірші дадуть двадцять карбованців. Знаєте, гадаю, що коли ти одержиш їх, то можеш буде купити на капот сельферіну... Ах, я люблю сельферін!..

Розділ п'ятий.

А на мене сипала доля нещастя, одним другим, крім того, що послала таких сука...

По-перше, коли правління житлокомітету довідалося, що я одержую гонорари, то адміністративно запропонувало мені платити за візну платню за мою житлоплощу.

Всі піонери і жовтеняти, які возилися в дворі, кричали мені вслід,—„долой капитализм! здравствует Советская власть,“—а дорослі...

Коли я повечеряв і думав іти до кіно, не постукавши в кімнату зайшла Клавдія Петровна з папірцем у руках.

— Дозвольте вас потурбувати!..

— Будь ласка.

— Ось тут, мій муж написав вірша до стінгазети, так прочитайте будь ласка, чи він гарний... Знаєте, коли він був закоханий у мене, так писав такі чудові листи, в них було стільки поезії й кохання!..

— А вірші він писав раніш?..

— А як же. В мене є альбом, де він присвятив мені два вірші, а це ось написав вже революційний. Ах, як би я хотіла, щоб муж мій був поетом, ви уявіть собі, яке це щастя...

— Уявляю—перебив я—а дайте мені його вірш...

Як тільки вірш опинився в моїх руках, я прокляв день і час, коли злигався з Комуноспом, який мабуть за мою революційно-громадську діяльність подарував таких талановитих сусідів.

У віршові було щось написано на манір анекдотичного:

„Сонце низенько
Комуна близенько“.

А взагалі це вірш—над усіма віршами—вірш.

Я згадав чомусь, як до однієї дитячої газети, надіслав піонер оповідання з листом, а в тому листі було написано: „Товариші, редакція, це оповідання дуже гарне, написано воно малюнками і прошу його читати з мімікою, бо інакше нічого не получится“...

Я-б хотів, щоб ви теж прочитали вірш мого талановитого сусіди з мімікою, бо інакше губить будь-яке поетичне враження від нього.

— Чудовий вірш,—гарний вірш, за нього можна одержати рівно двадцять карбованців,—зрецензував я творчість мужа моєї прекрасної сусідки.

— Спасибі, він знає написав не за гроші... Він хоть і не партійний, але в душі комуніст і весь час працює як чесний революціонер.

— Да-а-а!—вирвалось в мене мимоволі—по віршові це зразу видно, вся комуністична душа тут, тут вогонь революції палає в кожній літері, в кожному слові...

В кімнаті було напівтемно, лампа з-під абажура крім, стола, далі нікуди не заглядала і мабуть скориставши такою нагоду

„Схід сонця в імлі“. Робота скульптора Честера Біча з Нью-Йорку.

— Він такий милий,—цеб-то я—перше все похвалив, а потім сказав, що за такий вірш дадуть двадцять карбованців. Знаєте, гадаю, що коли ти одержиш їх, то можеш буде купити на капот сельферіну... Ах, я люблю сельферін!..

Розділ п'ятий.

А на мене сипала доля нещастя, однією з них, крім того, що послала таких сусідів.

По-перше, коли правління житлокооперативу довідалося, що я одержую гонорари, то адміністративно запропонувало мені платити за мою житлоплощу.

Всі піонери і жовтеняти, які возились на дворі, кричали мені вслід,—„долой капіталістичну систему!—а до здоров'я Советская власть!“—а дорослі сусіди тикали пальцями і шипіли „у-у-у буржуяка“!..

По-друге, вірша в стінгазеті не пропечатали і муж Клавдії Петровни надіслав йому до „Огонька“.

Тепер він з холодними примочками сидів ночами і пише вірші, а Клавдія Петровна регулярно, кожні десять хвилин, цілує його в лоб.

Мені доводиться хвалити вірші і діставати їм адреси всіх журналів.

Недавно я дістав щасливий талановитий лист—сім'ї адресу журналу „Советский филолог“—хай ще туди пошлють, може видрукують.

Арнольду купили скрипку, бо в нього одного ранку раптом прокинувся музичний талант, а я купив кіло вати і записав вав аж на дно чемодану браунінг, бо боюся теж стати талановитим... буйно-божевільним.

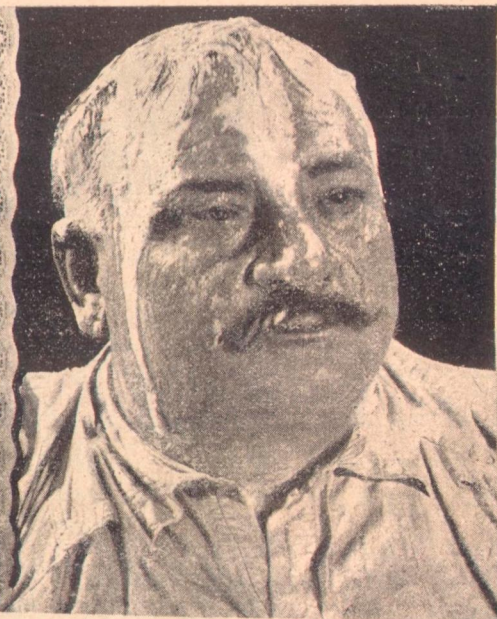
Відповідальний робітник, теж партієць, що живе поряд мною, захопився писанням статтів і весь час бігає до мене або за словниками, або просто дає мені редагувати написані статті. А мені доводиться їх переписувати заново, бо стиль мови його творчості навіть під рубрику „малоросейських“ не підходять.

За останній тиждень я загубив вісім кіло ваги і почав ходити на електризацію.

Здається буде туберкульоз.

РЕФОРМАТОР

Вася

Новий комедійний фільм ВУФКУ за сценарієм
О. Довженка.

В. Людвицький в ролі „Васі—реформатора“.
Ліворуч—буфетчик, облитий пивом.

валює сценарій силою матеріалу,
мало зв'язаного між собою й мало
погодженого із самим сюжетом.
Часто сценарист, немов раптом
згадавши, починає спішно приши-

Новий комедійний фільм ВУФКУ за сценарієм
О. Довженка.

В. Людвинський в ролі „Васі—реформатора“.
Ліворуч—буфетчик, облитий пивом.

Істотною хвилюючою нашою картиною
завжди буває штучно приштампована
ідеологія. Сценарист, або захоплюючись
„мистецтвом для мистецтва“, ігнорує
забуває про вимоги життя,
або, виходячи з вимог ідеології, за

валює сценарій силою матеріалу,
мало зв'язаного між собою й мало
погодженого із самим сюжетом.
Часто сценарист, немов раптом
згадавши, починає спішно приши-
вати кадри „психологічного“ харак-
теру, краяти своїх героїв, наділя-
ючи їх невдастивою їм психоло-
гією, або прироблює кінець харак-
теру агітаційного плакату, думаючи
що він цим розв'язав завдання.

Нема що дивуватися цьому.
Дуже трудно передати в драма-
тичній формі те, що здається вже
відомим, яким, те, що зверхньо
вже засвоєно. Треба надзвичайно
вправної руки художника, що міг-
би поставити ці, здавалося б, затерті
справи в новому світлі, розгорнути
заховані від поверховного спор-
стерезника сторінки, старе, за-
терте та зробити новим, цікавим.

На жаль, таких видатних, талано-
витих, сценаристів мало.

Робітники виходять з фабрики. На передньому плані Сойка з товаришами радяться—чи не піти випити.

Інакше стоїть справа з комедійним сценарієм—комедійна форма вдячніша. І в добре постановленому (в комедійному розумінні) комедійному сценарії глядач охоче мириться з поданими йому істинами, які він вже звик вважати за старими для себе, і вони нараз устають поред ним в цілком іншому світлі й примушують його задуматися.

До таких картин можна залічити картину, що кінчають знімати.

„Василько—реформатор“ за сценарієм О. Довженка. Автор не ставить собі за мету розв'язувати складні питання побуту, він тільки подає кілька його хворобливих рис. Герой картини—малолітній Василько—син робітниці, що привик з пелюшок жити

Юрко поліз до образів в той час, як Вася промовляв...

без дріб'язкової опіки над собою, спостерігає багато негативних явищ і робить свої висновки. Він, проте, не пробав навчати кого небудь, ні,

Юрко поліз до образів в той час, як Вася промовляв...

без дріб'язкової опіки над собою, спостерігає багато несподіваних явищ і робить свої висновки. Він, проте, не пробує навчати кого небудь, ні, ні

воліє посміятися з героїв цих далеко не героїчних вчинків, і це йому вдається.

Дядько, що все тягнеться до пивної, завхоз, що поїхав автомобілем у службових справах і сидить в кущах з „дамою свого серця“, піп, що робить в церкві „чуда“,—от з чого він сміється, і він добуває чудових наслідків. Викритий завхоз, що побачив пропажу автомобіля, який угнав Василько, симлює пограбування; викритий піп, обернена на клуб церква і дядько, що десятою дорогою обміняє пивні,—от Василькові трофеї.

В коротких словах Василькові пригоди зводяться до трьох. Василько з братом—ще дитиною—випадає з дому, натикається на п'яного дядька, що падає у воду. Василько, рятує його, за віщо дядько пробує віддячитись побоями. Не стерявшись, Василько швидко вскочивши в чийсь автомобіль, що стоїть на дворі, повертає якусь ручку, і автомобіль рушає прямо на дядька, що тікає, переляканий.

Машиністка з „Лушпайтресту“. Зверху—піп і дідок, після шахрайства з образом.

Відержали подарунки від дядька. Праворуч — дядько Васі—Григорій Сойка.

від його зорких очей, і через Василькові дотепні й гострі насмішки ретирується звідти, одрікаючись од „зеленого змія“.

Повернувшись додому, Василько зістає непроханого гостя— бандита, якого спритними трюками доводить до цілковитого одуріння і в такому виді приставляє до міліції.

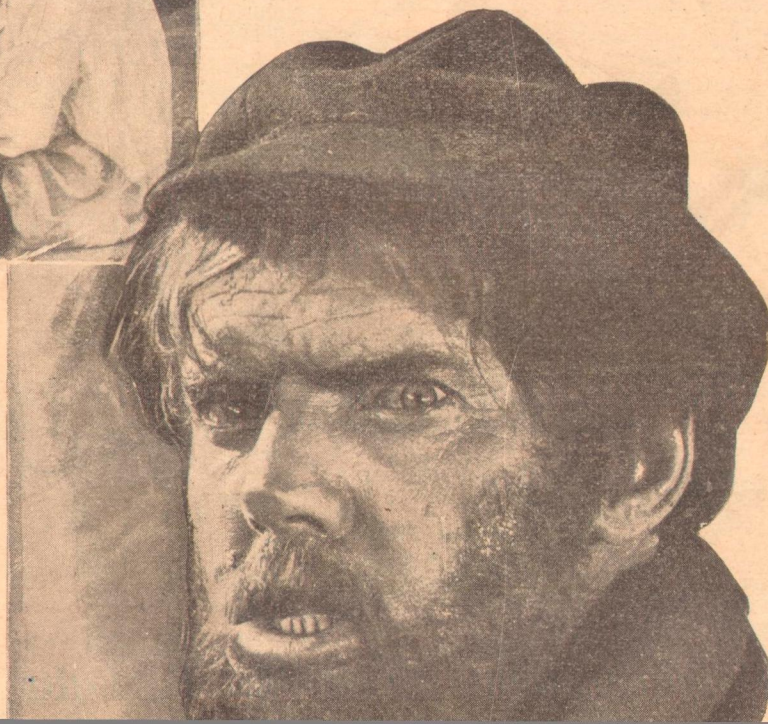
Тремтячий завхоз старається мальовничо описати своєму начальникові, яке йому трапилося лихо, але в дверях показується Василько з його портфелем і правда викривається.

Кінець кінцем, Василько спочиває на лаврах своєї моральної перемоги, дивлячись на попа, що крутить ручку кіноапарату та, по старій звичці, часом перехреститься, — бо він працює в своїй церкві, обернений зараз на клуб після невдалого чуда.

Картина, як що режисер справиться з комедійним боком, має бути цікавою й корисною.

Ставить картину режисер Рона.

В.

Пасажиром авта був завхоз, що
із „дамою серця“ в холодку

Пороляканий, що немає авта й
портфеля, він рішив симулювати гра-
фон, щоб щасливо закінчити свою
поїздку.

Відержали подарунки від дядька. Праворуч — дядько Васі—Григорій Сойка.

Пасажиrom авта був завхоз, що із „дамою серця“ в холодку сидів.

Переляканий, що немає авта й грифеля, він рішив симулювати графів, щоб щасливо закінчити свою службову поїздку.

Для цього він прострілює свій палець, галіфе й для дужчої правди примушує свою милу прострегти йому відтягнену на шкіру.

Він бачить бандит, і, змирюючись, що завхоз встріляв усі патрони, чинить йому кешені.

Василько тим часом, приставивши авто до воріт свого дому, — приїжджає в церкві попові „да“ — цибулею, що викишені, оновлює пензлями очима богомольців.

Дядько, що попав до кінотеатру, теж не вкрився

завхоз, обернений зараз на клуб після невдалого чуда.

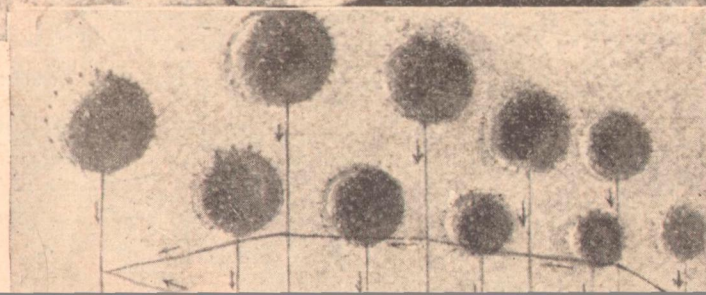
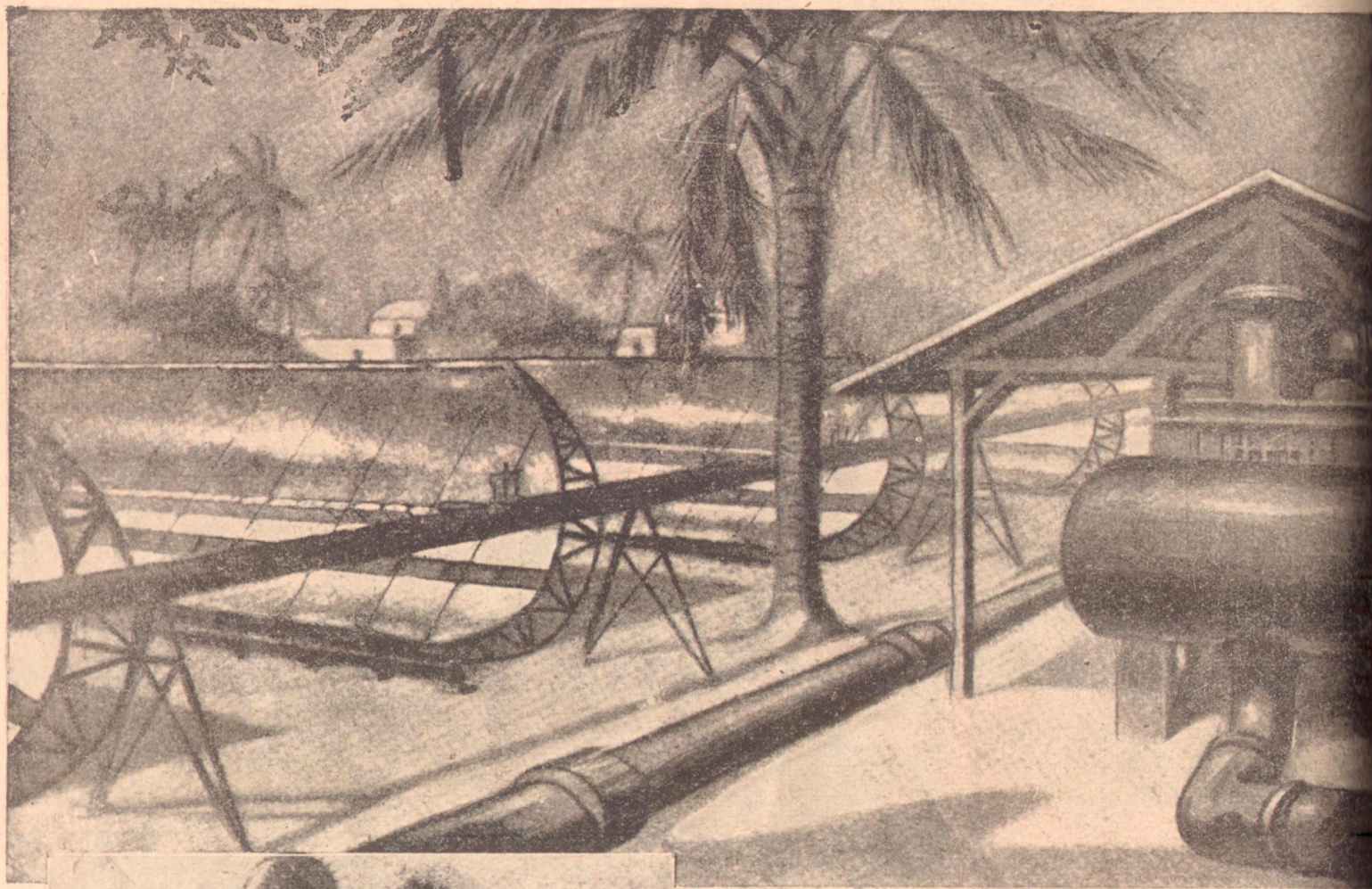
Картина, як що режисер справиться з комедійним боксом, має бути цікавою й корисною.

Ставить картину режисер Рона.

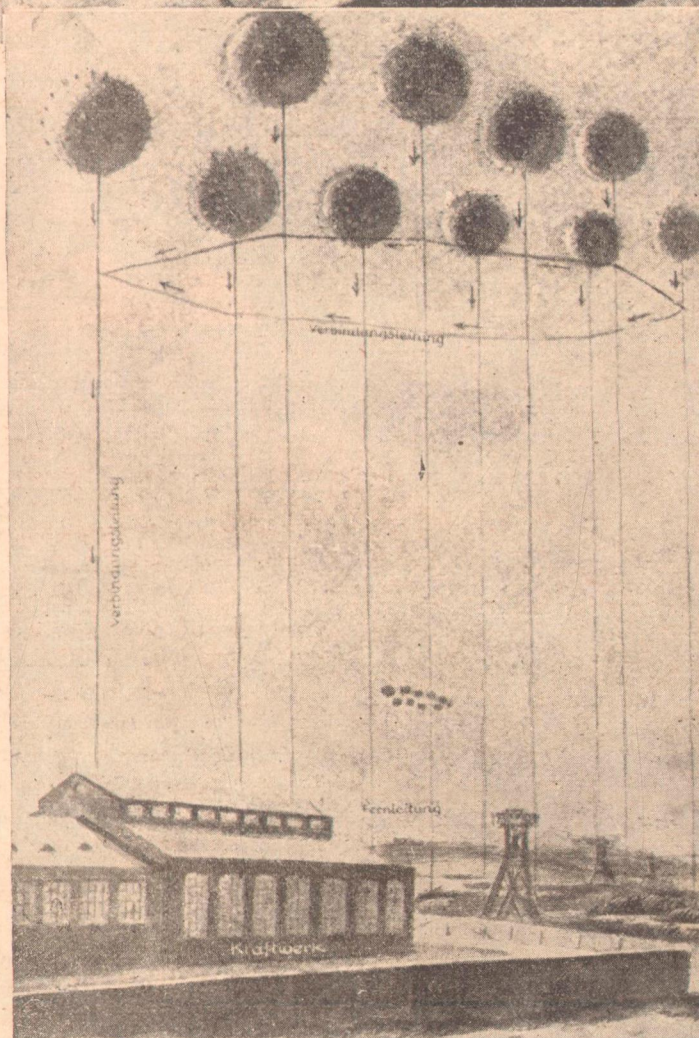
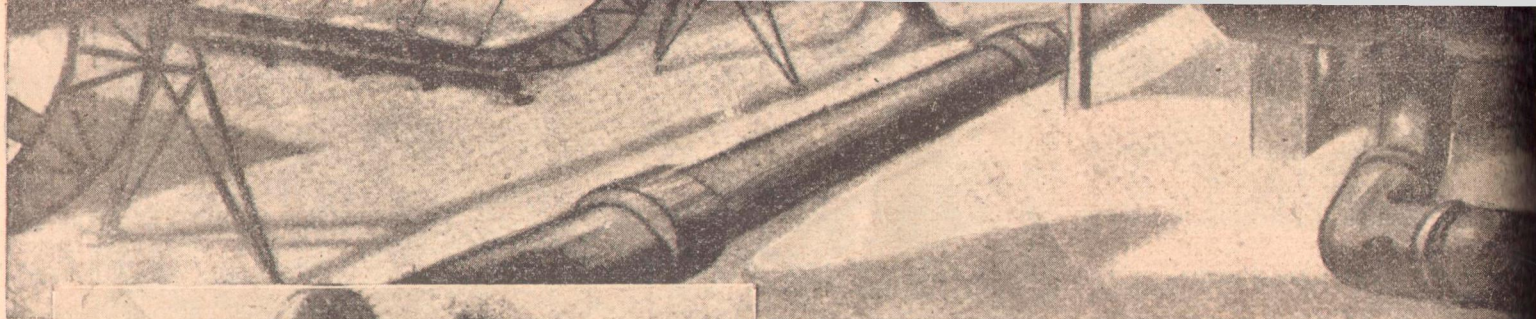
В.

==

Кіно. Перед початком сеансу. На передньому плані—дядько з сім'єю—Вася, Юрко, мати.

Джерела сили

Зверху. — Схема "земляного газового механізму" по планах Рамзая із паленням вугілля. Нижче. — Як Плаузон уявляв собі споруду для збирання енергії електрики повітря.

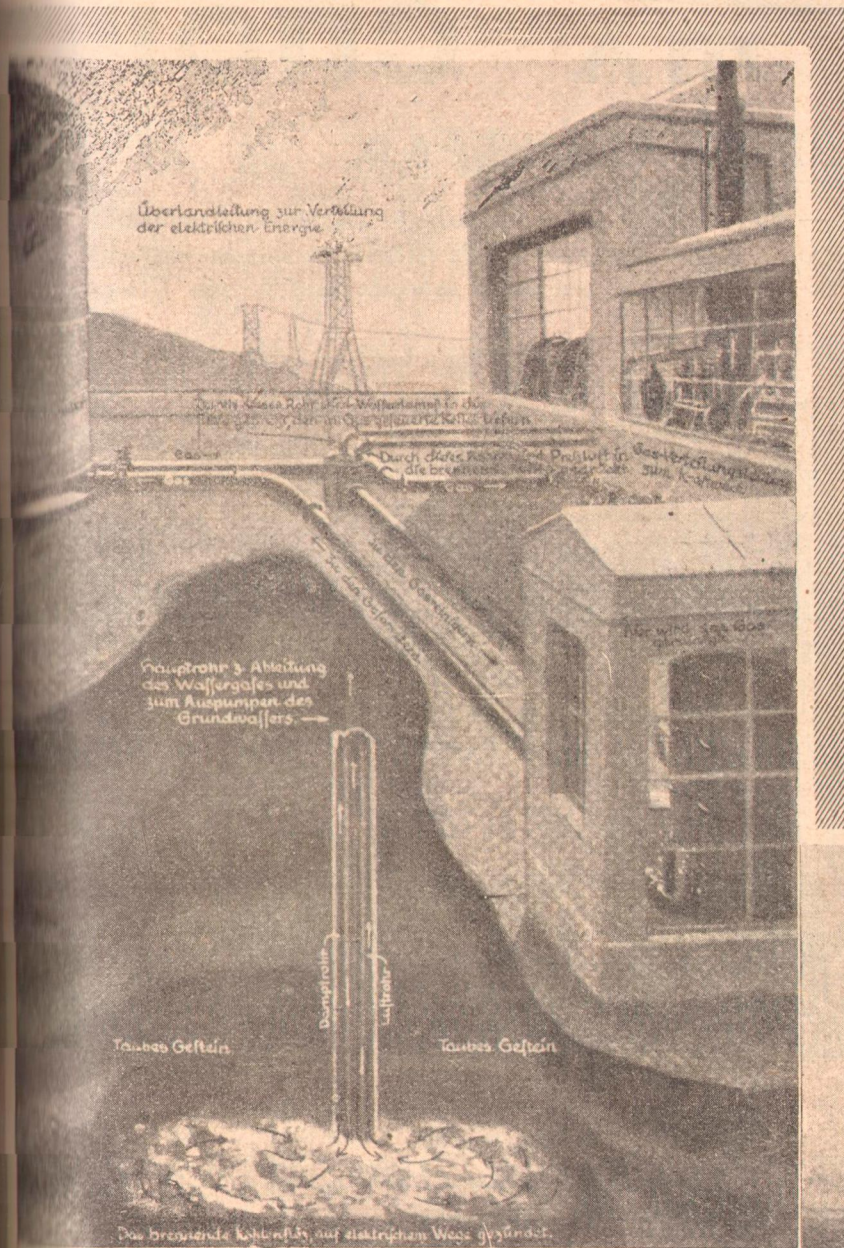
Джерела сили в майбутньому.

Люди не дуже ясно уявляють собі, чим для них є вугілля, завдяки якому повстала сучасна культура, величезні міста, світло, швидка комунікація, масло для автомобілів і літальних апаратів, сучасні будівлі, чуда техніки, медицини й т. д. Колись дерево дало спонуку до поступу. Середні віки — час найбільшого користування деревом; коли ж його стало недовисті, стали господарчі кризи, промисловість була засуджена на загибель.

Так само й з вугіллям. Ми всі ще пам'ятаємо страшні роки після неї, коли бракувало вугілля.

Спорудження, які двигав вода, користування бурим вугіллям, використання вугілля в промисловості, поліпшення вогневих споруджень — це все кази, в якій мірі впливає сила енергії. Вже з часу вигад паротурбінної проблеми міри впливу сили настала нова фаза. Техніки й учені цілі роки працюють не тільки над тим, щоб мати як найбільше користі від вугілля, а й над тим, щоб знайти сили, що заступили б цю енергію. Перш усього хотіли використати сонце, загальну енергію якого рахують у 500 біліонів кінських сил. По зроблених підрахунках, можна було б мати з одного кв. кілометра сонячної площі — при 100% діяння — 2500 кінських сил на рік. 1½ мільярди бочок вугілля на землі дають протягом року тільки 325.000.000 кінських сил. Щоб мати цю цифру від сонячного проміння, скористалися — при десятипроцентному використанні промінневої сонячної енергії — 13.000 кв. кілометрами площі сонця (третина площі Швеції).

Безпосередньо користатися сонцем для здобуття енергії почали тільки тоді, коли вигадано машини, що рухаються силою сонця. Ерік сон сконстрував таку машину 1868 року. Своєю машиною він давав 10.000 кінських сил.

блискавка могла б жити током 10 електричних ламп 36 років без перестанку.

До фантастичних спроб винайти нові джерела енергії належать спроби використати рослини.

Інші вираховали, що коли б можна було опанувати силою обертання землі, то ця сила могла б правити землею 8 біліонів років.

Хотіли використати теплоту землі, що на 3.5000 — метровій глибині доводить воду до кипіння, і коли б встановити на цій глибині парові котли, можна б мати безперестаний рух.

Що земля справді можна використати для одержання сили, доводять чинні вулкани в Італії, Каліфорнії, на Алясці, в Японії, Чилі й Новій Гвінеї.

Зовсім особливої ваги набрало останнім часом повітря, або блакитне вугілля, як доводить винахід Флеттнера.

Парусні судна, що ще в давні давна плавали з Сицилії в Британію, або машини, які рухав вітер, якими ще за 200 років до Р. Х. користалися на Єгипетських рижових полях, були передвісниками використання вітру в сучасному господарстві.

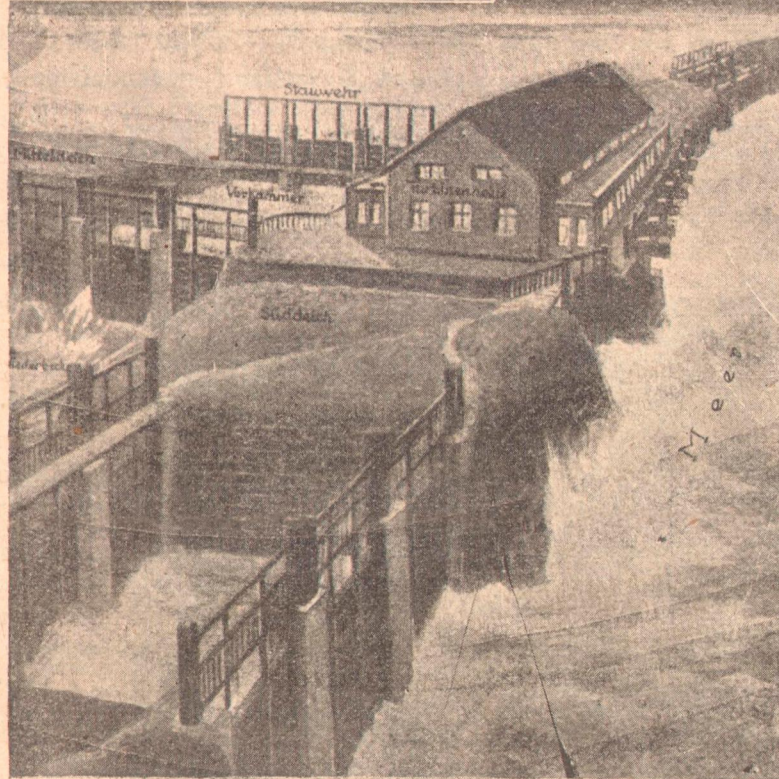
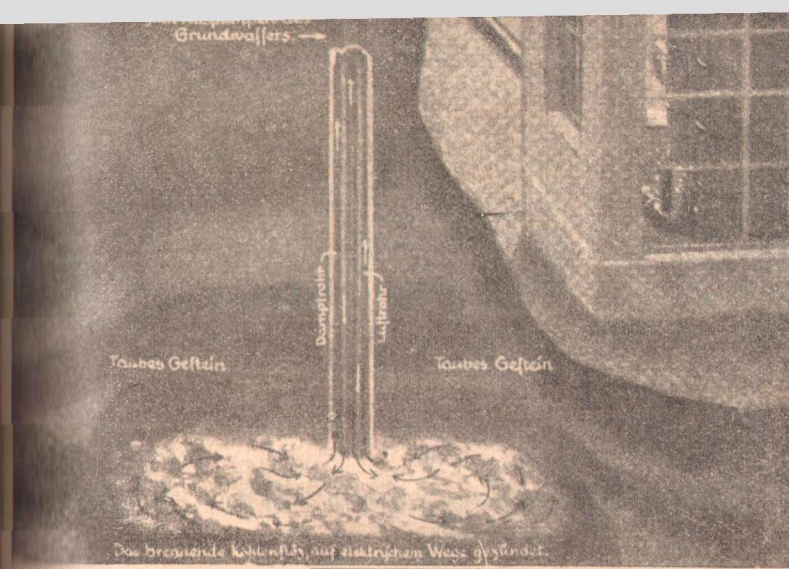
Повітряна комунікація показала науці нові путі до сили повітря що в 600 разів дужчі за сили води.

Ще до війни в Німеччині було 13.000 машин, що користалися силою вітру.

25% всіх млинів в той час рзбили вітром.

Фантастичними здаються спроби, роблені з вугіллям ще до недавнього винайдення рідкого вугілля й зеленого вугілля. Дослідникові дорогоцінних газів—англійцеві Рамзаю—ще до війни спало на думку спалити вугляні копальні, а гази вивести наверх.

Відомий так званий грімлячий газ, що від тепла горіння творить електрику. Нам добре відомі старання р'жних країн, приміром Англії і Франція, використати морські хвилі. Вигад моторів, які рухає сила хвилі, примусив останніми роками багато говорити про себе. Велику надію покладали на використання радіо-актив-

Зверху. — Використання земної пари для здобування електрики (поблизь Гельсбурга—Каліфорнія).

Нижче. — План проєктованої до війни машини, що її двигать морські хвилі.

Ще до війни в Німеччині було 13.000 машин, що користалися силою вітру.

25% всіх млинів в той час робили вітром.

Фантастичними здаються спроби, роблені з вугіллям ще до недавнього винайдення рідкого вугілля й зеленого вугілля. Дослідники дорогі газів—англійцеві Рамзаю—ще до війни спало на думку спалити вугляні копальні, а гази вивести наверх.

Відомий так званий гримлячий газ, що від тепла горіння творить електрику. Нам добре відомі старання різних країн, приміром Англії і Франції, використати морські хвилі. Вигад моторів, які рухає сила хвиль, примусив останніми роками багато говорити про себе. Велику надію поклали на використання радіо-активних явищ і насамперед—на зруйнування атомів. Відомо, що радій розкладається довгий час і переходить в інші тіла. При такому розкладі, звичайно, звільняються величезні сили. При одному грамі з радія в одну секунду розкладається 30 мільярдів атомів у блясі і, не вважаючи на це, мусить пройти 3.600 літ, поки 1 грам радію остаточно розкладеться у блясі. При розкладі 1 граму радію, теплові калорії якого рівні калоріям 300 центнерів вугілля, звільняється теж дуже багато тепла. Досить було б 1 граму радію, щоб нагріти від нуля до 100° Цельсія мільйон літрів води. Та ще й досі не вдалося від розкладу радію або від розкладу атомів одержати енергію, яку можна було б використати.

Останніх місяців один професор з Бірмінгему сконстрував елемент радіо-активним річовинами, що може довго рухати мотор. Завдяки винаходу радіо-апарату, можна знаходити на далекій відстані вугілля, нафту й інші скарби землі. Взагалі робиться багато спроб знайти нові джерела енергії, і будучина покаже, що з того вийде.

А. Любке.

ФІЗКУЛЬТУРА

ТА СПОРТ

НА МАТЧІ ХАРКІВ—ЛЕНІНГРАД.

Коли по місту зарябили величезні афіши про матч Харків—Ленінград, не тільки увесь фізкультурний Харків, а й усі, хто хоч трохи цікавився спортом, захвилювалися. Кинулися здобувати заздалегідь квитки, „пропуски“... а вже що розмов було,—далі нікуди.

Було про що поговорити, про що посперечатися.

Виїздила Харківська збірна до Ленінграду зовсім що недавно—навіть першого прикрого почуття від цієї поїздки не забулося—і програла там—легко сказати: 5:0 першій збірній Ленінграду і 4:0—другій.

Всім цікаво було подивитися на жителів Півночі, що так немилосердно розгромили в себе дома найкращу команду СРСР—Харків.

—Дадуть по перше число!—авторитетно заявляли одні.

Куди же нам проти їхньої техніки...—говорили другі—бо в нас же й склад того... зовсім слабкий оновлений—чотирьох гравців кваліфікованих збірників немає!

—Звичайно, програємо! Цілком.

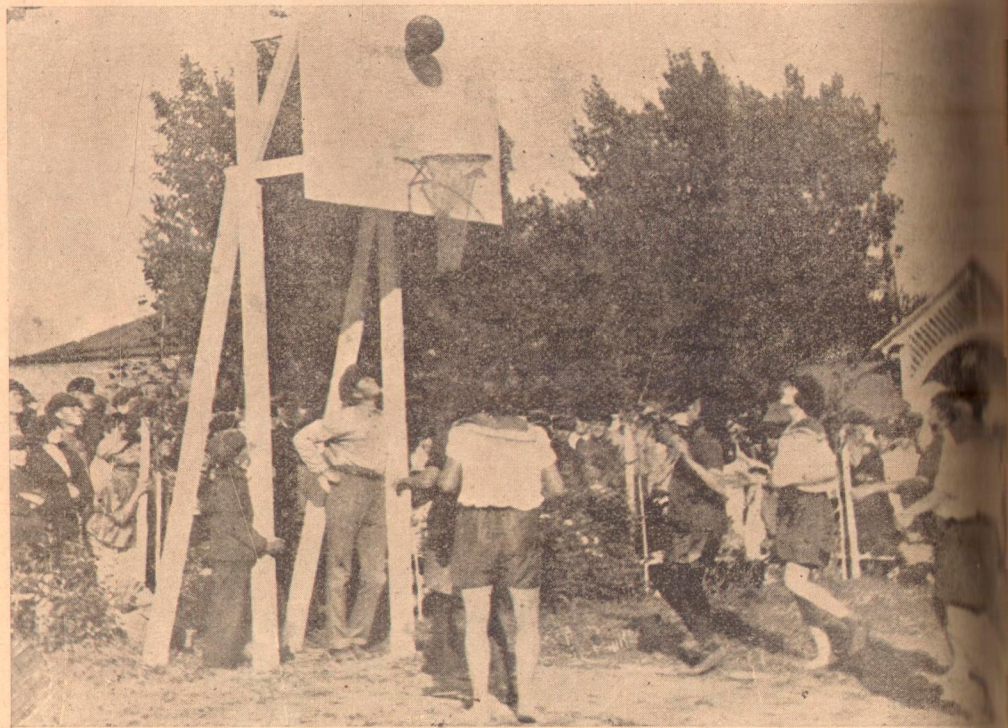
—Не менш, як 5:0.

День довгожданого матчу настав.

Частіше курсували трамвай № 6, автобуси, „ваньки“, представляючи сотні бажаючих побачити найцікавішу гру цього року.

Свисток... і на поле вибігли обидві команди.

Хто переможе?—Звичайно, Ленінград—думають усі. Хвилини минали в напруженій боротьбі. Що це?

Вдало махнув рукою ловко забив м'яча.

Харків ще держиться і навіть немов би то починає гру все певніш, все активніш.

в себе дома найкращу команду СРСР— Харків.

— Дадуть по перше число! — авторитетно заявляли одні.

Куди же нам проти їхньої техніки... — говорили другі — бо в нас же й склад того... зовсім слабкий оновлений — чотирьох грачів кваліфікованих збірників немає!

— Звичайно, програємо! Цілком.

— Не менш, як 5:0.

День довгожданого матчу настав.

Частіше курсували трамвай № 6, автобуси, „ваньки“, представляючи сотні бажаючих побачити найцікавішу гру цього року.

Величезна площа „Спартак“ ще задовго до початку була повнісінька люди — „пальця не проткнеш“, як то кажуть.

Вдало махнув рукою ловко забив м'яча.

Харків ще держиться і навіть немов би то починає гри все певніш, все активніш.

Вдачна комбінація — й м'яч у сітці Ленінграду. Несамовито побідено — звіром заревла 4-ох тисячна юрба, загортаючи й свистки суддів і оркестр.

В другій половині гри знову харківцям вдається забити м'яч. Невже перемога? Насувають Ленінградці, тривожать харківські воротарі — все дужче, все енергійніше.

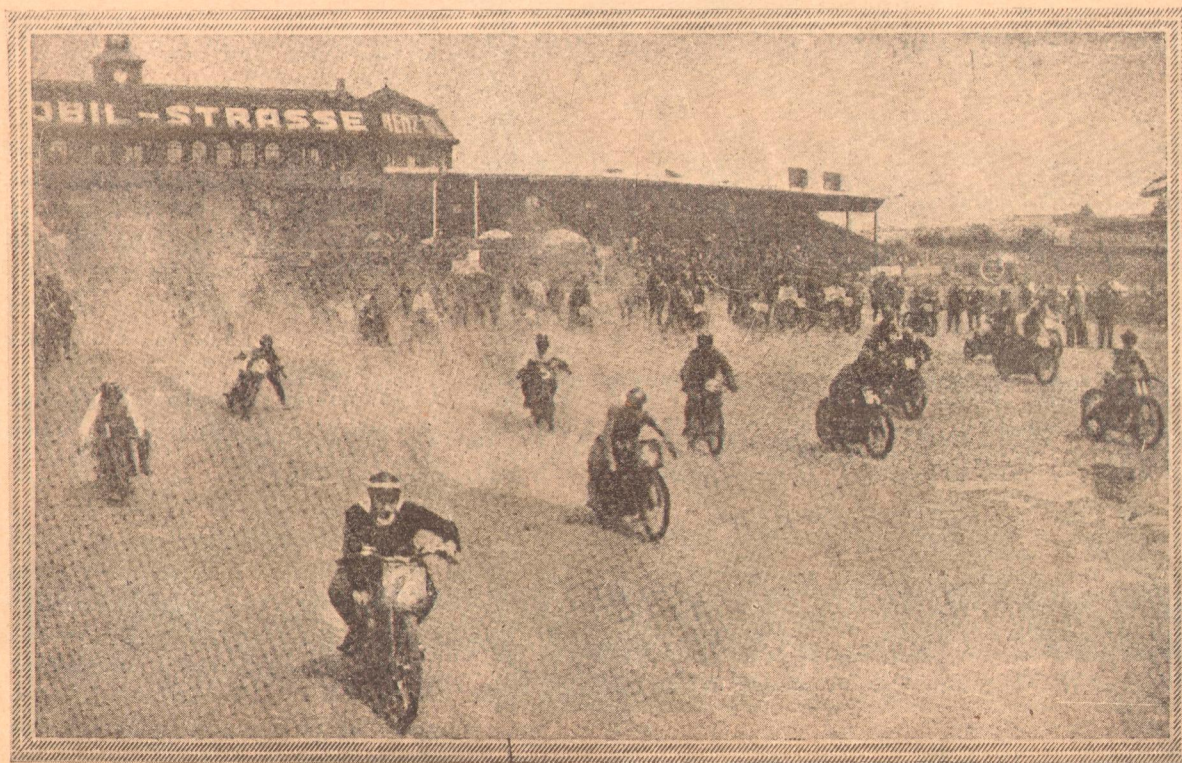
Ось небезпечний Бутусів — грає за усіх воротарів — влучним ударом посилая м'яча у харківські ворота.

Та не теряються й харківці — завзято відбиваються, переходять до контр-атаки.

— Молодці наші! Адже скільки омоложений, а диви, як грають! Не видно гри ленінградців — задоволено б'ють їх, ходу не дають!

10, 7, 5, 3 хвилини зостається до кінця гри. „Тепер перемога наша!“

Фінальний свисток. Фіз-культура! — ура! — харківців. Несамовиті оплески. Харків виграв 2:1.

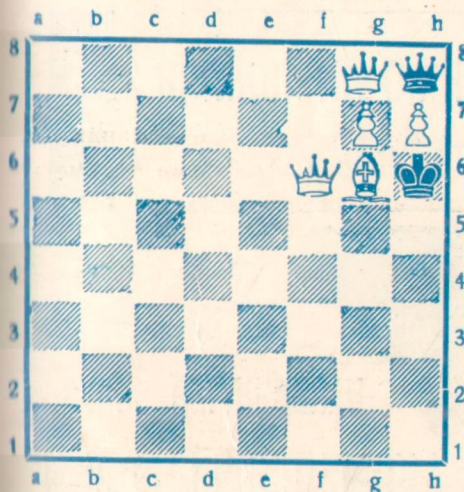
Весняні перегони мотоциклістів у Берліні. Під'їздять до старту.

С. Павлів.

ШАХИ ТА ШАШКИ

За редакцією І. Л. ЯНУШПОЛЬСЬКОГО.

Задача № 31. Т. Шенбергера

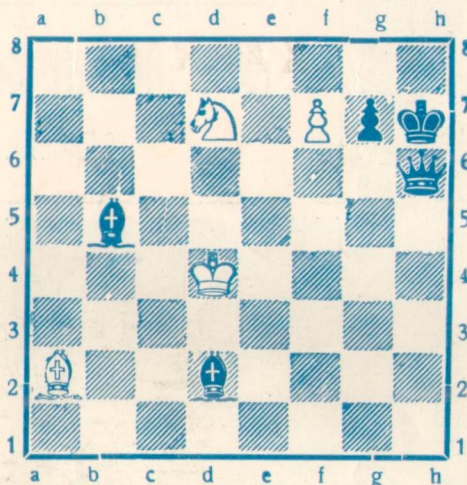

Білі—Кр f6 Фg8 Сg6 п. g7, h7 (4)

Чорні—Кр h6 Фh8 (3)

Мат за 2 ходи.

Етюд № 8. Ф. Прокопа

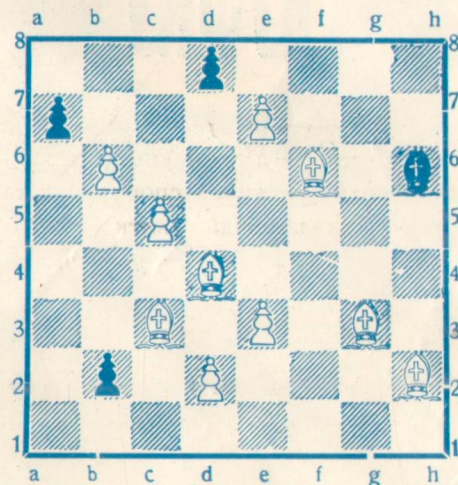

Білі—Кр d4 Ca2 Kd7 п. f7 (4)

Чорні—Кр h7 Фh6 Сb5, d2 п. g7 (5)

Нічия

Задача № 26. Р. Серапіонова

Білі—Д c3, d4, f6, g3, h2 ш. a1, b6, c5, d2 e3, e7 (11)

Чорні—Д h6 ш. a7, b2, d8 (4)

Заперти дамку й шашку

Партія № 42.

Відіграна у міжнародньому турнірі у Земмерінгу 1926 р.

Білі—Р. Шпільман—Німеччина.

Чорні—А. Німцович—Данія.

e2—e4	e7—e5	16.	Ф c4 : d5	e4 : f3
К g1—f3	f7—f5 ¹⁾	17.	g2 : f3	Т a8—c8 ⁶⁾
К f3 : f5	Ф d8—f6	18.	С f1—d3	С g4—f5
d2—d4	d7—d6	16.	С d3 : f5	Т f8 : f5
К e5—c4	f5 : e4	20.	Ф d5—c4	b7—b5
К b1—c3	Ф f6—g6	21.	Ф c4—g4	Ф g6—f7
d4—d5 ²⁾	К g8—f6	22.	Т h1—g1	К c6—b4
С c1—e3	С f8—e7	23.	c2—c3	К b4 : a2+
Ф d1—d4 ³⁾	0—0	24.	Кр c1—b1	b5—b4
К c4—d2	c7—c5	25.	С e3—d4	С e7—g5
d5 : c6	К b8 : c6	26.	c3—c4!	b4—b3
Ф d4—c4+	Кр g8—h8	27.	К d2—e4 ⁷⁾	Ф f7—g6
0—0—0 ⁴⁾	С c8—g4	28.	Ф g4 : g5!	Т f5 : g5
f2—f3	d6—d5 ⁵⁾	29.	Т g1 : g5	Ф g6—f7
К c3 : d5	К f6 : d5	30.	К e4—d7	Чорні здалися

Партія № 43.

Дебют ферзевих пішаків. Відіграно у Земмерінгу 1926 р.

Білі—Д-р А. Альохін—Франція.

Чорні—Р. Шпільман—Німеччина.

1.	d2—d4	e7—e6	17.	Т d1—d2	Л a8—f8
2.	К g1—f3	К g8—f6	18.	h2—h3	h7—h6
3.	С c1—g5	c7—c5	19.	К f3—d4	a7—a6
4.	e2—e3	Ф d8—b6	20.	Т a1—d1	Л f8—e8
5.	Ф d1—c1 ¹⁾	К f6—e4	21.	К d4 : e6	f7 : e6
6.	С g5—f4	d7—d5	22.	Ф d3—g ²⁾	Л e8—f8!
7.	С f1—d3	К b8—d7	23.	e3—e4	Л c8—c3 ³⁾
8.	0—0	С f8—d!	24.	b : c3	К f6 : e4
9.	С f4 : d6	Ф b6 : d6	25.	Т d2—d4	К e4 : c3
10.	c2—c4	0—0	26.	Т d4—g4 ⁴⁾	Ф b6 : f2+
11.	Ф c1—c2	К e4—f6	27.	Кр g1—h2	Ф f2—f6
12.	c4 : d5	e6 : f5	28.	Ф g6 : f6	Л f8 : f6
13.	d4 : c5	К d7 : c5	29.	Т d1—c1	К c3—e4 ⁵⁾
14.	К b1—c3	С c8—e6	30.	Т c1—c8+	Л f6—f8
15.	Т f1—d1	К c5—d3			

Відіграна у міжнародному турнірі у Земмерінгу 1926 р.

Дебют ферзевих пішаків. Відіграно у Земмерінгу 1926 р.

Білі — Р. Шпільман—Німеччина. Чорні — А. Німцович—Данія.

Білі — Д-р А. Альохін—Франція. Чорні — Р. Шпільман—Німеччина.

1. e2—e4	e7—e5	16. Ф c4 : d5	e4 : f3
2. К g1—f3	f7—f5 ¹⁾	17. g2 : f3	Т a8—c8 ⁶⁾
3. К f3 : f5	Ф d8—f6	18. С f1—d3	С g4—f5
4. d2—d4	d7—d6	16. С d3 : f5	Т f8 : f5
5. К e5—c4	f5 : e4	20. Ф d5—c4	b7—b5
6. К b1—c3	Ф f6—g6	21. Ф c4—g4	Ф g6—f7
7. d4—d5 ²⁾	К g8—f6	22. Т h1—g1	К c6—b4
8. С c1—e3	С f8—e7	23. c2—c3	К b4 : a2+
9. Ф d1—d4 ³⁾	0—0	24. Кр c1—b1	b5—b4
10. К c4—d2	c7—c5	25. С e3—d4	С e7—g5
11. d5 : c6	К b8 : c6	26. c3—c4!	b4—b3
12. Ф d4—c4+	Кр g8—h8	27. К d2—e4 ⁷⁾	Ф f7—g6
13. 0—0—0 ⁴⁾	С c8—g4	28. Ф g4 : g5!	Т f5 : g5
14. f2—f3	d6—d5 ⁵⁾	29. Т g1 : g5	Ф g6—f7
15. К c3 : d5	К f6 : d5	30. К e4—d7	Чорні здалися

1. d2—d4	e7—e6	17. Т d1—d2	Л a8—f8
2. К g1—f3	К g8—f6	18. h2—h3	h7—h6
3. С c1—g5	c7—c5	19. К f3—d4	a7—a6
4. e2—e3	Ф d8—b6	20. Т a1—d1	Л f8—e8
5. Ф d1—c1 ¹⁾	К f6—e4	21. К d4 : e6	f7 : e6
6. С g5—f4	d7—d5	22. Ф d3—g6 ²⁾	Л e8—f8!
7. С f1—d3	К b8—d7	23. e3—e4	Л c8—c3 ³⁾
8. 0—0	С f8—d!	24. b' : c3	К f6 : e4
9. С f4 : d6	Ф b6 : d6	25. Т d2—d4	К e4 : c3
10. c2—c4	0—0	26. Т d4—g4 ⁴⁾	Ф b6 : f2+
11. Ф c1—c2	К e4—f6	27. Кр g1—h2	Ф f2—f6
12. c4 : d5	e6 : f5	28. Ф g6 : f6	Л f8 : f6
13. d4 : c5	К d7 : c5	29. Т d1—c1	К c3—e4 ⁵⁾
14. К b1—c3	С c8—e6	30. Т c1—c8+	Л f6—f8
15. Т f1—d1	К c5 : d3	31. Т c8—c7	Нічия ⁶⁾ .
16. Ф c2 : d3	Ф d6—b6		

¹⁾ Цей дебют, модний у минулому столітті, майже ніколи не буває в сучасних турнірних партіях і це заслуга Німцовича реабілітувати його.

²⁾ Тут також гарне було-б f2—f3.

³⁾ Білі уже націлюються на ізольованого пішака.

⁴⁾ Пішака e4 не можна брати не одним конем з-за d6—d5 і білі теж коня.

⁵⁾ Жертва пішака, що дає чорним змогу сильно атакувати.

⁶⁾ Привабливий хід. На 18. f3:g4 чорні грають 18... К c6—b4 Ф d5—e4 Т c8 : c2+ 20. Кр c1—b1 Т c2:d2 і виграють. Краще було разом К c6—b4, після ходу білі виграють темп С f1—d3.

⁷⁾ Після цього ходу і дальшої жертви ферзя у чорних нема оборони від програву.

¹⁾ Гарне також 5. К b1—c3 Ф b6:b2 6. К c3—b5.

²⁾ Білі загрожують e3—e4 і на b5:e4 вони зіграють Т d2—d7 і виграють.

³⁾ На 23... К f6:e4 білі виграють ходом К c3:d5! Жертва Шпільманом якості забезпечує його від програву і разом з тим гарантує йому і приз.

⁴⁾ Єдиний хід, що обороняє якість.

⁵⁾ На 29... К c3:a2 білі виграють коня ходом 30. Т c1—c2.

⁶⁾ Згодилися на нічию, бо білим виграти неможна, чорним же досить було нічиєї, щоб одержати 1 приз.

ХРОНІКА.

26 та 27 червня команда Харківських шахістів у складі Альохина, Григоренка, Кирилова, Поповича, Шапіро та Янушпольського відіграла в Ужгороді н/Дону два матчі з ростовськими найвидатнішими шахістами. Першого дня харків'яне грали по жеребках білими, а другого дня—чорними. Перший матч відіграно з таким наслідком: +2—1=3. Усього 3 1/2 на користь харків'ян і 2 1/2 на користь ростовчан. Другий матч з наслідком +3—2=1. Також 3 1/2 для Харкова і 2 1/2 для Ростова. Остаточні наслідки +7 для Харкова і +5 для Ростова. Окремі наслідки порядку йменниць: Григоренко 1,1 у Пименова, Альохін 1/2, 1/2 з Дідрігсоном, Янушпольський 1/2, 1 з Бурмістровим, Кириллов 1,1 у Іванова, Попович 1/2, 0 у Ємиггановським та Шапіро 0,0 з Соколовим.

У центральному шаховому гуртку (Будинок Червоної армії, ріг Гогольської та Провіантського пров.) влаштовується перший шаховий турнір для шахісток.

У зв'язку з режимом економії шахо-шашкова секція при ВРФК відмовилася влаштовувати цього року змагання у Всесоюзному масштабі.

У Москві нещодавно скінчився міжсоюзний жіночий турнір. Перші три місця заняли Н. А. Блукет, О. П. Крамер, та В. В. Романовська по 7 1/2 з 9, 4-ая Горюнова 7.

Гросмейстер Рихард Реті пробув у Москві з 12 травня до 4 червня, де він дав кілька сеансів одночасної гри. У Курску Реті грав одночасно 32 партії з наслідком +25—5=2.

А. Німцович викликав на матч Капабланку.

У липні у Відні відбудеться конгрес німецького шахового союзу. У турнірі маестро буде 12—14 учасників.

Матч Австрія—Німеччина, що був у Дрездені, скінчився на користь Німеччини за наслідком +8 1/2—7 1/2.

У першому турнір-чемпіонаті Польщі перше місце заняв маестро Д. Пршепюкра, потім Фрідман, Кольський, Кон, Ловцький (киянин) та інші.

ВУФКУ

ВСЕУКРАЇНСЬКЕ ФОТО-КІНО УПРАВЛІННЯ

(ОДЕСЬКА КІНО-ФАБРИКА)

**НАЙБЛИЖЧИЙ ВИПУСК
КОМЕДІЙНИЙ ФІЛЬМ**

ВАСЯ РЕФОРМАТОР

ВАСЯ РЕФОРМАТОР

Сценарій

О. ДОВЖЕНКА

Постановщик

ЛОПАТИНСЬКИЙ

Оператор

ДЕМУЦЬКИЙ